

Novica Novaković

SREBRNA SVETLOBA

NEKOČ

Ko se boš nekega praznega dne spomnila mojih dotikov,
 se boš mogoče vprašala, prekleto, kje sva se zmotila, da
 so se sesule izmišljene palače, da so se podrli fantazijski
 svetovi, da so izginili samotni tropski otoki, in
 zahrepenela boš po miru, ki je nekoč nevidno legal na
 najin spanec, po dežnih kapljicah, ki sva se jim
 divje prepuščala na peščenih plažah, po dolgih in
 razburljivih pogovorih, s katerimi sva drug drugega
 izčrpavala in s katerimi sva razbijala zimske noči, in
 zaželela si boš, da bi se zjutraj zbudila ob meni, čeprav
 si ti tista, ki tako zelo sovraži jutra, in mogoče se boš
 odpravila na najbližji hrib, s katerega boš opazovala
 sončni zahod, ki ga bom tudi sam opazoval z nekega
 drugega hriba, pod nekim drugim kotom, in oba bova
 začutila,
 da sva umrljiva in da se vsaka zgodba nekoč izteče.

PESEM KITOV

Nekoč si mi povedala, da ni vse minljivo in da bo, tudi
 če umreš, nekaj ostalo, nekaj, kar me bo ljubilo, in
 da ni res, da gre vse k hudiču, skupaj z nama, saj
 obstaja trenutek, ko prestopiš mejo otožnosti in kar
 naenkrat izginejo slike, ki si jih narisal, in
 prividi, ki ti merijo korak, verjeti začneš v magijo
 besed, ki te premetavajo kot mogočno neurje, in
 spoznaš,
 da si lahko obenem tu in obenem tam, kjer pesem kitov
 zapira rane . . .

DEŽELA

Tu sem, na robu prepada plešem svoj divji ples in se
prepuščam razpenjenim valovom, najmehkejši travi,
brezam in njihovemu čarobnemu miru, ki me spominja
nate, na zvoke saksofona, na nenapisana pisma,
na dotike, ki jih ni in ki jih nikoli ne bo... Drugačna
si, drugačna si od drugih, in tudi sam sem drugačen,
drugačen od tistih, ki vse vedo, ki vse razumejo, ki
jim je vse takoj jasno... Ničesar ne vem o času,
o vesolju, ničesar ne vem o rojstvu in o smrti in
nikoli ne bom vedel, koliko sem prisoten v tem hipu
in koliko bom v naslednjem, vem pa, oba veva,
da ni nič večno, a vseeno čutiva, da mora biti nekje,
mogoče v sanjah, dežela, obsijana s srebrno svetlobo

VETER

Včasih si kot rahla sapa, ki se prikrade nevidno, neslišno,
ki skrivnostno razmakne kopreno iz sanj, včasih si kot
veter,
s katerim naraščam in upadam, tako kot naraščajo in
upadajo
slankasti valovi na odprtem morju, včasih kot orkan, ki
me
nosi v nore in divje zgodbe brez konca... Kot veter si,
ki ga omamljen negibno čakam in vonjam tvojo
melanholijo
nenehnega iskanja, ki je tudi moja melanholija, kot
veter,
ki ga vabim in odganjam, ki ga skušam ujeti in zadržati,
a se izmuzneš, vedno ubežiš, kot veter, pred katerim
trepečem kot drobec prahu, kakor meglica, kot kup
pepela,
trepečem, preplašen, ves zblojen hlepim, da me razneseš
enkrat za vselej, da me odtisneš na oddaljena sonca.

ISKANJE

Potikam se po mestih, tistih velikih mestih s širokimi
cestami, z visokimi robniki, s pošastnimi stolpniciami, po
mestih s hrupom, ki ubija, z oblaki dima, z usodnimi
stranskimi ulicami, s kurbami na vogalih, s klošarji v
parkih, po mestih s tulečimi policijskimi sirenami,
s hordami omamljenih turistov, s četrtmi za bogate in

četrtmi za revne, z žrtvami in morilci, po mestih s kopico znamenitosti, s korupcijo, z obarvanimi dealerji, s politiki brez jajc, po mestih z rock zvezdniki, z razburljivim nočnim življenjem, s stokrat prekletimi jutri, s čudovitimi ženskami, z mogočnim podzemljem, po velikih mestih se potikam in iščem, en sam pogled iščem, pogled, ki je skrivnosten, ki omami in očara, ki presune in šokira, ki dvigne s tal, takšen pogled iščem, ki za trenutek pričara večnost.

GORA

Poglej me, še sem tu, že vrsto let te opazujem kako stojiš na vrhu mogočne gore, nemirna in neodločna kot vedno, plašna kot srna, ki je še ni omadeževala človeška roka, izgubljena, tako kot so izgubljene besede, ki niso nikoli izgovorjene, ki niso nikoli zapisane... Opazujem te, kako stojiš na vrhu mogočne gore, blizu in daleč obenem, čudovita kot gora, na vrhu katere stojiš, skrivnostna kakor vesolje, po katerem oba hrepeniva, osamljena kot polarni volk, ki ga neusmiljeno preganjajo in lovijo, kot volk, ki je celo življenje na begu, in v trenutku, v enem samem najkrajšem trenutku, ko boš zavrgla vsa čakanja in iskanja, vse zmage in poraze, takrat se spremenim v zvezdni prah, v mavrico, v noč se spremenim, v tiho in mirno noč, ki te prekrije, ki te uspava, v noč, ki ti prinese sanje, ki si si jih od nekdaj želela.

POVEJ

Premagati morava trušč velemestnega življenja, praznino, ki ubija dneve in noči, premagati morava sijaj najvišjih vrhov in temačne globine oddaljenih morij. Povej, ali ne verjameš več v magijo oblakov, ki z neverjetno hitrostjo jezdijo čez nebo, ali ne verjameš več v skrivnostne besede, znane samo nama, s katerima sva kot otroka obvladovala vesolje in odkrivala nove planete, ali ne verjameš več, da se lahko tudi tebi zgodi nekaj neverjetnega in presenetljivega, nekaj, na kar že dolgo čakaš?

IGRA

Izginili so angleški valčki, divja, nočna vožnja
 po avtocesti, tek čez razmočen travnik, izginile
 so neštete kapljice večernega pršca, poldruga ura
 pogovora, tretja pijača, samo midva sva tu, sediva
 si nasproti, rahlo omamljena z zvoki violine,
 s potnimi dlanmi, mehкими koleni, s premočnim
 razbijanjem v prsih in s tresočimi se besedami v grlu,
 najina pogleda se nenehno srečujeta, za sekundo,
 za desetinko sekunde, potem se oči povesijo in
 nekaj trenutkov se delava, da opazujeva pepelnik,
 plamen sveče, svoje roke, karkoli, nato se najina
 pogleda ponovno srečata in ponovno neodločno
 odmakneta, in igra bega se nadaljuje, kot da bi
 bila otroka, ki se ne zavedata, da je vse minljivo.

TRENUTEK

Zdaj je trenutek, tisti trenutek, ki ga oba čakava,
 trenutek,
 pomemben kot večnost, trenutek, ki se pojavi vsakih
 dvanajst
 let, ko gospodar bliska in groma začne novo pot,
 naslednji
 hip bo prepozno in tiho ječanje bo zapolnilo tišino, zato
 dajva, vrziva se v divjino severnoameriških gozdov, kjer
 ljubezenski klici losov preizkušajo tišino noči, kjer
 rumena
 mrzlica znova in znova prinaša sanje o bogastvu, kjer
 Indijanci
 verjamejo v svojega boga, vsemogočnega in vseprisotnega
 boga
 večnih lovišč, dajva, zdaj je tisti trenutek, ko morava
 stopiti v razburkano morje in se gola prepustiti butanju
 valov, ko morava podreti vse jezove na potokih in rekah,
 ko
 morava porušiti kristalne gradove, prižgati bakle, ko
 morava izbrisati spomine in odvreči odvečne besede, zdaj
 je
 trenutek, ko morava sneti okove in premagati bojazni,
 zdaj je
 trenutek, tisti trenutek, ki ga oba čakava.